

Δίχως γλέντι δέν'μπορώ  
νά περάσω, Περικλέτο...  
θλοι μέσα' στο χορδ  
νά γλεντίσωμα και φέτο.

"Ωχ! ψυχή μου'στά Πατήσια...  
ξεφαντώματα περίσσια,  
και μυρίζει δάφνης κλάδος.

Και με πάθος περισσόν  
σκοτώω'στην διαπασών:  
ζήτω ζήτω τής'Ελλάδος.

Ζήτω σου, τρανή μητέρα,  
όπου μένεις ούδετέρα,  
σέ θαύματα φρικώδη,  
κι'έχεις και Στρατούς'στό πόδι.

Ζήτω σου, κυρά Σιλφίς,  
όπου τώρα κι'άν στραφής  
φίλοι'πίσω και'μπροστά σου.

Κι'άλλ'άν' άλλων τσαμπουτζε,  
κι'όλοένα κοπανάς  
τήν άνεραϊότητά σου.

Κι'έποιος κάπως τήν πειράξη  
κι'έποιος κάπως τήν ταράξη,  
στέλλεις διαμαρτυρίας  
φλογεραίες κι'έσθ'ότε κρύαις.

Και με τούταις προασιζεις τήν ούδετερότητά σου,  
και με τούταις εισ'έν τάξει,  
πού κι'οί Βούλγαροι τήν έχουν τήν άνεραϊότητά σου  
νά μη βρέξη,νά μη στάξη.

Γύρω σου γαντζουν σκύλοι,  
και παληοι και νέοι φίλοι  
σέ θαυμάζουν κεχηνότες.

Πού σέ τόσαις μπαταρταίς  
είσαι μάννα για τής νότες  
και τής διαμαρτυραίας.

Κάθε τόσο με μιá νότα  
και γουργουρητά γαστρός,  
πάλλι γύρισες'στά πρώτα,  
φάσκαλα που ξανατρής.

## "Ερχονται μ'ασκαράδες και παίζουν ταμπουράδες

Γρηγορείτε γρηγορείτε  
και τόν ταμπούρα βραρείτε.  
Σκούζουνα πολλοί ξανά  
πώς λαός παραπεινά.  
Κι'άν πεινά λαός και τί;  
ό χορδός καλά κρατεί.

Μές'στης δόξης τήν μητέρα  
νέος κόσμος εύτυχει,  
δέν άκούετ'έδω πέρα  
των πολέμων ίαχή.

Μήτε ξέν' άεροπλάνα  
φοβερίζουνα τήν μάννα  
Καρναβαλικής γαλήνης,

Πού με νότες ξεθυμαίνει  
και νά φωτισθή προσμένει  
με τήν λάμπην τής Σελήνης.

Και'οτάς'Επαρχίας κλείνει,  
και μάς γράφουν και μάς λένε  
πώς λιποθυμούν πολλοί μέσ'τούτος δρόμουσ από πείνα...  
κι'άν λιποθυμούν και τί;  
ό χορδός καλά κρατεί  
έδω μέσα'στην Άθήνα.

Κι'άεννάως τόν Ντοβλέτι  
άγαθά βυσοδε'μει.  
κι'ας φωνάζουν πώς ρουσφέ τι  
έγινε και τόν φωμαί.

Πάφετα τής τόσαις γρίναις,  
μη φωνάζετε για πείναις,  
βάλλτε μπλάστρ'στην κοιλιά  
και βραεττε τά βιολιά.

"Εξω πείναις και λιμοί,  
κάθε φούρνος με φωμαί  
άφθονον εύφιδιάζει.

'Στάς παρούσας συμφοράς  
Πατρινός σκορπαλευράς  
έλο μάς έφοδιάζει.

Μέσα σέ πολέμων κρότους και λιμών παροξυσμούς  
δεδ Μινιστροί παίζουν ρόλο για τούς έφοδιασμούς,  
ό των Άγγλων Δούδ'Τζωρτζ κι'ό Δημητρησ των Πατρών,  
πού για σίτους και λοιπά φίλοι του κι'έχθροι τόν τρών.  
Πλην ό Γούναρης, παιδιά, δίχως νάχη και στερλίνα  
πέρασε τόν Δούδ'Τζωρτζ και τόν έκανε τζωρτζίνα.

Γρηγορείτε γρηγορείτε  
και τὸν ταμπούρα βραίετε.  
Μασκαράδες κάθε βράδυ  
μέσ' ὅτων δρόμων τὸ σκοτάδι  
ὡς φαντάσματα γυρίζουν  
καὶ τρελλὰ πανηγυρίζουν.

Τούτ' ἡ γῆ μας δὲν ὑπνώττει  
καὶ μὲ φῶτα καὶ μὲ σκότη.  
ὅτ' ἡ μακαρία γῆ δὲν χασμάται, δὲν νυστάζει,  
ἦτε τῆς Ἀποκρηαῖς οὐδετέρα δὲν κυττάζει.

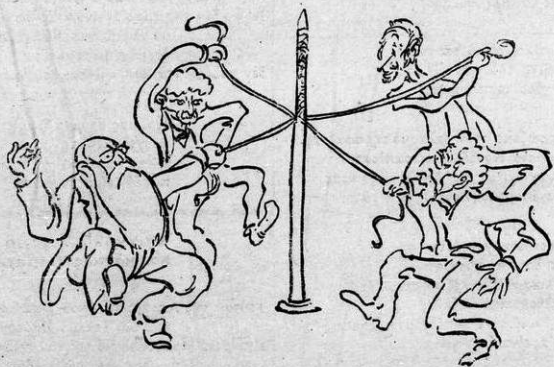
Ὁ λαὸς παραγλεντᾷ  
μ' ἕνα κέφι κουβαρντᾷ,  
καὶ ξαναζῆται γιὰ χάρι  
νὰ τοῦ βάλουν νέα βάρη,

νὰ τοῦ βάλουν νέα τέλη...  
τέτοιος εἶναι, τέτοια θέλει.

Μασκαράδες κάθε βράδυ  
τριγυρίζουν' στὸ σκοτάδι,  
κι' ἄλλοι σκούζουν ἄου ἄου,  
κι' ἄλλοι σκούζουνε παιναίου.

Μέσ' ὅτων Ἀθηνῶν τὰ σκότη  
πηλαλοῦν γλεντζέβας πρῶτοι,  
ποῦ σὲ πνεῦμα διαπρέπουν.

Ἄου ἄου φωνασκούν,  
καὶ γαιάνθρακας ἀκούν,  
μὰ γαιάνθρακας δὲ βλέπουν.



**Γέροι καπετάνοι  
πλέκουν τὸ γαϊτάνι.**

Γλεντᾷται μ' ὄρεξι πολλή  
μέσα ὅσῃν τρικυμῆ,  
κι' ὄλαις ἢ στρογγυαῖς ὅτῃ Βουλῇ  
ἔγιναν τώρα μία.

Μὲ τὸ μπάνα καὶ μὲ βιολιὰ  
ἔλατε γέροι μὲ μαλλιὰ  
καὶ γέροι μὲ φανάκη.

Ν' ἀνάψωμε, νὰ φλέξωμε,  
κι' εὐκολὰ νὰ ξεπλέξωμε  
τὸ νέο γαϊτανάκι.

Μὲ τῆς Πανδώρας τ' ἀγαθὰ πλουτῖσας τὸν τόπο,  
καὶ τὸ γαϊτάνι πλέκομε μὲ κορδανὰ γαμάτο,  
ἔμεις τὸ ξετυλίγωμε μὲ τέχνη καὶ μὲ τρόπο,  
κι' αὐτὸ παραμπερδεύεται τὸ τρὶς ἀναθεμάτο.

